

Urantia-kirja

<< [Luku 125](#) | [Osat](#) | [Sisältö](#) | [Luku 127](#) >>

Luku 126

Kaksi ratkaisevan tärkeää vuotta

126:0.1 (1386.1) KAIKISTA Jeesuksen maisen elämän kokemuksista hänen neljästoista ja viidestoista ikävuotensa olivat ratkaisevimmat. Sen jälkeen kun hän alkoi tiedostaa oman jumalallisuutensa ja oman kohtalonsa ja, ennen kuin hän pääsi laaja-alaiseen yhteydenpitoon sisimmässään olevan Suuntaajan kanssa, nämä kaksi vuotta olivat hänen Urantialla elämänsä monivaiheisen elämän koettelevimmat. Tämä kaksivuotinen ajanjakso nimenomaan on se, jota sopisi kutsua suureksi koetukseksi, varsinaiseksi kiusaukseksi. Koskaan ei kukaan ihmisnuori nuoruuden ensimmäisiä hämmentyneisyyksiä ja sopeutumisongelmia läpikäydessään ole kokenut ankarampaa koetusta kuin Jeesus siirtyessään lapsuudesta varhaismiehuuteen.

126:0.2 (1386.2) Tämä Jeesuksen nuoruudenaikaisen kehityksen tärkeä vaihe alkoi, kun Jerusalemin-vierailu päättyi ja hän palasi Nasaretiin. Aluksi Maria oli onnellinen ajatuksesta, että hän oli vielä kerran saanut pikkupoikansa takaisin, että Jeesus oli palannut kotiin

ja olisi kuuliainen poika – ei niin, että hän olisi joskus ollut jotakin muuta – ja että hän vastaisuudessa olisi vastaanottavaisempi sen suhteen, mitä hän suunnitteli hänen tulevan elämänsä varalle. Mutta hänen paistattelunsa äidille ominaisten harhakuvitelmiensä ja tiedostamattoman perheylpeyden päivänpaisteessa oli jäävä lyhyeksi; varsin pian hän olisi kokeva entistäkin täydellisemmän pettymyksen. Poika oli aina vain enemmän isänsä seurassa, yhä harvemmin hän kääntyi ongelmiseen äitinsä puoleen, samalla hänen kummatkin vanhempansa yhä harvemmin käsittivät, miten hänen mielenkiintonsa alituisen vaihteli hänen pohdiskellessaan, milloin tämän maailman asioita, milloin omaa suhdettaan Isänsä asioiden toimittamiseen. Suoraan sanoen he eivät ymmärtäneet häntä, mutta he totisesti rakastivat häntä.

126:0.3 (1386.3) Iän karttuessa Jeesuksen juutalaisia kohtaan tuntema sääli ja rakkaus syvenivät, mutta vuosien vierieessä hänen mielessään kehittyi yhä syvempi ja oikeudentuntoinen mielipaha siitä, että Isän temppelissä oli poliittisin perustein nimitettyjä pappeja. Jeesus tunsi suurta kunnioitusta vilpittömiä fariseuksia ja rehellisiä kirjanoppineita kohtaan, mutta tekopyhiä fariseuksia ja epärehellisiä teologeja hän halveksi, ja hän suhtautui ylenkatseisesti kaikkiin uskonnollisiin johtajiin, jotka eivät olleet vilpittömiä. Tarkastellessaan, keitä Israelin johtajat oikein olivat, hän tunsi joskus kiusausta suhtautua suopeasti mahdollisuuteen, että hänestä

tulisi juutalaisten odottama Messias, mutta milloinkaan hän ei antanut periksi tällaiselle houkutukselle.

126:0.4 (1386.4) Kertomus hänen sankariteoistaan Jerusalemin temppelin viisaiden keskuudessa tuotti mielihyvää koko Nasaretille, eritoten hänen entisille synagogakoulun opettajilleen. Jonkin aikaa jokainen suu puhui hänestä ylistävin sanoin. Koko kylä muisteli puheissaan, miten viisas ja miten ylistettävän hyväkäytöksinen hän oli ollut jo lapsuudessa, ja kaikki ennustivat, että hänestä olisi tuleva Israelin suuri johtaja; lopultakin Galilean Nasaretista ilmestyisi todellakin suuri opettaja. Ja he kaikki odottivat aikaa, jolloin hän olisi viisitoistavuotias, jotta hänen voitaisiin sallia vakituisesti sapattina lukea ääneen pyhiä kirjoituksia synagogassa.

1. Hänen neljästoista vuotensa (8 jKr.)

126:1.1 (1387.1) Tämä on hänen neljännentoista syntymäpäivänsä kalenterivuosi. Hänestä oli tullut hyvä ikeentekijä, mutta myös telttakangas- ja nahkatyöt sujuivat häneltä oivallisesti. Hänestä oli myös hyvää vauhtia kehittymässä mainio kirvesmies ja puuseppä. Tämän vuoden kesällä hän teki useita retkiä Nasaretin luoteispuolella sijaitsevan kukkulan laelle siellä rukoillakseen ja mietiskelläkseen. Hän alkoi vähin erin tulla yhä tietoisemmaksi maan päälle suorittamansa lahjoittautumisen luonteesta.

126:1.2 (1387.2)

Alun toista sataa vuotta aiemmin tämä kukkula oli ollut ”Baalin korkea paikka”, ja nyt se oli Israelin maineikkaan pyhän miehen Simeonin haudan sijaintipaikka. Tämän Simeoninkukkulan laelta Jeesus katseli Nasaretia ja ympäröivää maaseutua. Hänellä oli tapana suunnata katseensa kohti Megiddoa ja muistella tarinaa siitä, kuinka Egyptin armeija voitti ensimmäisen suuren voittonsa Aasiassa; ja miten myöhemmin muuan toinen tällainen armeija nujersi Juudan kuninkaan Joosian. Hänen ei tarvinnut siirtää katsettaan kauas nähdäkseen Ta’anakin, jossa Debora ja Baarak nujersivat Siiseran. Matkan päästä hän erotti Dootanin kukkulat, joista hänelle oli opetettu, että Joosefin veljet siellä myivät tämän orjaksi Egyptiin. Sitten hän tapasi kääntää katseensa Eebaliin ja Gerissimiin ja kerrata mielessään perimätietoja, jotka kertoivat Abrahamista, Jaakobista ja Abimelekistä. Ja tällä tavoin hän muisteli ja pohdiskeli mielessään isänsä Joosefin kansan historiallisia ja perimätiedon kertomia tapahtumia.

126:1.3 (1387.3)

Hän kävi edelleenkin synagogan opettajien pitämillä korkeampien opintojen kursseilla, ja edelleen hän huolehti myös veljiensä ja sisartensa kotiopetuksesta, sitä mukaa kun nämä varttuivat sopivaan ikään.

126:1.4 (1387.4)

Tämän vuoden alkupuolella Joosef järjesti niin, että hänen Nasaretissa ja Kapernaumissa olevasta omaisuudestaan kertyvät tulot pantiin säästöön, jotta niillä olisi kustannettu Jeesuksen monivuotinen opiskelu Jerusalemissa, sillä oli suunniteltu, että Jeesus lähtisi Jerusalemiin seuraavan vuoden elokuussa, jolloin hän olisi viisitoistavuotias.

126:1.5 (1387.5) Käsillä olevan vuoden alussa sekä Joosef että Maria tunsivat tavan takaa epävarmuutta siitä, mikä heidän esikoispoikansa kohtalo tulisi olemaan. Hän oli kieltämättä lahjakas ja rakastettava lapsi, mutta häntä oli toden totta vaikea ymmärtää, hänestä oli tosiaankin vaikea päästä perille, ja toisaalta taas mitään tavatonta tai yliluonnollista ei koskaan tapahtunut. Pojastaan ylpeä äiti oli kymmenet kerrat henkeään pidätellen odottanut kohta näkevänsä poikansa suorittavan jonkin yli-inhimillisen teon tai ihmeen, mutta joka kerta hänen toiveensa murskautuivat julmaan pettymykseen. Ja tämä kaikki oli lannistavaa, jopa masentavaa. Tuonaikaiset hartaat ihmiset uskoivat vakaasti, että profeetat ja lupauksen miehet toivat julki kutsumuksensa ja loivat jumalallisen arvovaltansa aina siten, että he suorittivat yliluonnollisia tekoja ja tekivät ihmeitä. Mutta Jeesus ei tehnyt kumpaakaan, ja sen vuoksi hänen vanhempiensa hämmentyneisyys kävi sitä pahemmaksi mitä enemmän he pohtivat hänen tulevaisuuttaan.

126:1.6 (1387.6) Nasaretilaisperheen kohentunut taloudellinen asema kuvastui monin tavoin myös kotipiirissä. Hankittiin muun muassa lisää niitä sileitä valkoisia tauluja, joita käytettiin kirjoitusalusana hiilellä kirjoitettaessa. Jeesus sai luvan aloittaa uudelleen musiikkituntinsa; hän oli tavattoman ihastunut harpun soittamiseen.

126:1.7 (1387.7) Koko tästä vuodesta voidaan hyvällä syyllä sanoa, että Jeesus sen aikana ”varttui ihmisen ja Jumalan suosiossa.” Perheen edessä avautuvat näkymät vaikuttivat lupaavilta, tulevaisuus oli valoisa.

2. Joosefin kuolema

126:2.1 (1388.1) Kaikki sujui hyvin siihen kohtalokkaaseen tiistaipäivään saakka syyskuun 25:ntenä, jolloin Sepforiista saapuva viestinviejä toi tähän nasaretilaiskotiin traagisen uutisen, joka kertoi Joosefin loukkaantuneen vakavasti nostopuomin pudottua hänen päälleen kuvernöörin virka-asunnon rakennustyömaalla. Sepforiista saapunut viestintuoja oli matkallaan Joosefin kotiin pysähtynyt hetkeksi työpajalla ja ilmoittanut Jeesukselle tämän isää kohdanneesta tapaturmasta, ja he menivät yhdessä Jeesuksen kotiin kertomaan murheellisen uutisen Marialle. Jeesus tahtoi siitä paikasta lähteä isänsä luo, mutta Maria ei halunnut kuullakaan muusta kuin, että hänen itsensä oli kiiruhdettava miehensä rinnalle. Hän määräsi, että Jaakob, joka oli tuolloin kymmenvuotias, tulisi hänen mukaansa Sepforiin, kun Jeesus puolestaan jäisi kotiin nuorempien lasten luo siksi, kunnes hän palaisi, sillä hän ei tiennyt, miten vakavasti Joosef oli loukkaantunut. Mutta Joosef menehtyi vammoihinsa, ennen kuin Maria ehti paikalle. He toivat hänet Nasaretiin, ja seuraavana päivänä hänet laskettiin haudan lepoon isiensä viereen.

126:2.2 (1388.2) Juuri kun kaikki tuntui sujuvan hyvin, juuri kun tulevaisuus väikkyi valoisana, silloin kohtalon julmalta näyttävä käsi iski maahan tämän nasaretilaisperhekunnan päämiehen; tämän kodin asiat menivät sekaisin, ja jokainen Jeesusta ja hänen tulevia opintojaan koskeva suunnitelma sortui. Tämä kirvesmiehen alku,

joka vastikään oli täyttänyt neljätoista vuotta, heräsi tietoisuuteen siitä, että hänen nuoren ihmisolemuksensa oli otettava harteilleen vastuu leskeksi jääneen äitinsä ja kahdeksan sisaruksensa – joista yksi ei ollut vielä edes syntynyt – hoitamisesta sen lisäksi, että hänen oli täytettävä taivaallisen Isänsä antama tehtävä, jonka mukaan hänen oli tuotava esille jumalallinen olemus maan päällä eläen ja lihaksi ruumiillistuneena. Tästä nasaretilaisnuorukaisesta tuli nyt tämän yhtäkkiä turvattomaksi jääneen perheen ainoa tuki ja turva. Näin annettiin niiden Urantialla luonnolliseen järjestykseen kuuluvien tapahtumien tapahtua, jotka pakottaisivat tämän nuoren kohtalon miehen jo näin varhaisessa vaiheessa kantamaan raskaat mutta varsin kasvattavat ja kuriin pakottavat velvollisuudet, jotka johtuivat siitä, että hänestä tuli ihmisperheen pää, että hänestä tuli isä omille veljilleen ja sisarilleen, että hänen oli tuettava ja suojeltava äitiään, että hänen oli toimittava isänsä kodin varjelijana, sen ainoan kodin, jonka hän tässä maailmassa eläessään tuli tuntemaan.

126:2.3 (1388.3) Jeesus otti ilomielin kantaakseen velvollisuudet, jotka hänen harteilleen niin odottamatta sysättiin, ja hän kantoi ne uskollisesti loppuun asti. Yksi hänen elämänsä suuri ongelma ja ennakoitu vaikeus ainakin oli nyt traagisesti ratkennut: nyt hänen ei enää odotettaisi lähtevän Jerusalemiin siellä rabbin johdolla opiskellakseen. Mitään ei tarvitsisi koskaan muuttaa sen väitteen osalta, kun sanottiin, ettei Jeesus ”istunut kenenkään ihmisen jalkojen juuressa”. Hän oli aina halukas ottamaan oppia vaikkapa pikkulasten joukossa vähäisimmältä, mutta hänen

totuudenopettajan arvovaltansa ei milloinkaan ollut peräisin ihmislähteistä.

126:2.4 (1388.4) Hän ei vielääkään tiennyt mitään siitä, että Gabriel oli vierailut hänen äitinsä luona ennen hänen syntymäänsä. Hän sai kuulla tästä vasta kastepäivänään Johannekselta, kun hänen julkinen toimintansa oli alussa.

126:2.5 (1388.5) Sitä mukaa kun vuodet kuluivat, sitä useammin tämä Nasaretin nuori kirvesmies arvioi jokaista yhteiskunnan instituutiota ja jokaista uskonnon menettelytapaa aina samaa mittapuuta käyttäen: Mitä se tekee ihmissielun hyväksi; tuoko se Jumalan ihmisen luo; tuoko se ihmisen Jumalan luo? Vaikkei tämä nuorukainen kokonaan lyönyt laimin elämänalueita, jotka liittyvät virkistäytymiseen ja sosiaaliseen kanssakäymiseen, yhä enemmän hän kuitenkin omisti aikansa ja tarmonsä vain kahden tarkoituksen hyväksi: omasta perheestään huolehtimiseen ja valmentautumiseen Isänsä taivaallisen tahdon täyttämiseen maan päällä.

126:2.6 (1389.1) Tänä vuonna naapurit ottivat tavakseen pistäytyä talvi-iltoina kuuntelemaan, kun Jeesus soitti harppua tai kertoi tarinoita (sillä nuorukaisemme oli mestarillinen tarinankertoja), ja kuulemassa hänen kreikankielisten kirjoitusten lukuaan.

126:2.7 (1389.2) Perheen taloudelliset asiat sujuivat edelleen kohtalaisen mutkattomasti, sillä heidän hallussaan oli Joosefin kuoleman aikoihin melkoinen rahamäärä. Jo varhaisessa vaiheessa Jeesus osoitti omaavansa terävää arvostelukykä liikeasioissa ja viisautta

raha-asioissa. Hän ei nuukaillut mutta oli kuitenkin tarkka; hän oli säästäväinen mutta antelias. Hän osoittautui isänsä pesän viisaaksi ja pystyväksi hoitajaksi.

126:2.8 (1389.3) Mutta huolimatta kaikesta, mitä Jeesus ja nasaretilaisnaapurit kykenivät tekemään saadakseen tämän kodin ilmeen iloisemmaksi, suru kuitenkin heitti varjonsa niin Marian kuin lastenkin päälle. Joosef oli poissa. Joosef oli ollut epätavallisen hyvä aviomies ja isä, ja he kaikki kaipasivat häntä. Ja sitä traagisemmalta tuntui ajatella, että hän oli kuollut, ennen kuin heillä oli ollut mahdollisuutta puhua hänen kanssaan tai kuulla hänen jäähyväissiunauksensa.

3. Viidestoista vuosi (9 jKr.)

126:3.1 (1389.4) Puheena olevan viidennentoista vuoden keskivaiheilla – ja me laskemme aikaa kahdennellakymmenennellä vuosisadalla käytössä olevan kalenterin mukaisen emmekä juutalaisen vuoden mukaan – Jeesus oli jo saanut lujan otteen perheensä johtamisesta. Ennen kuin tämä vuosi oli siirtynyt menneisyyteen, heidän säästönsä olivat jo jotakuinkin hupenneet, eivätkä he keksineet tähän pulmaan muuta ratkaisukeinoja kuin, että heidän oli pakko luopua yhdestä niistä Nasaretin taloista, jotka Joosef ja hänen naapurinsa Jaakob olivat omistaneet liikekumppaneina.

126:3.2 (1389.5) Keskiviikkoiltana, huhtikuun 17. päivänä vuonna 9 jKr., syntyi perheen kuopus Ruut, ja Jeesus yritti parhaan kykynsä

mukaan astua isänsä paikalle äitinsä lohduttajana ja hoivaajana tämän rasittavan ja varsin murheellisen koettelemuksen aikana. Kukaan isä ei olisi voinut yhtään sen hellemmin ja uskollisemmin rakastaa ja hoivata tyttärtään kuin, miten Jeesus lähes kahdenkymmenen vuoden ajan (kunnes hän aloitti julkisen toimintansa) huolehti pikku-Ruutista. Ja hän oli yhtä hyvä isä kaikille muillekin perheensä jäsenille.

126:3.3 (1389.6) Käsillä olevan vuoden aikana Jeesus muotoili ensimmäisen kerran sen rukouksen, jonka hän myöhemmin opetti apostoleilleen ja jonka monet ovat tulleet tuntemaan ”Isä meidän”-rukouksena. Tavallaan se kehittyi kotialttarin äärellä harjoitetuista rukoushetkistä, joissa he viljelivät monenmuotoisia ylistyksiä ja useita kaavamaisia rukouksia. Isänsä kuoleman jälkeen Jeesus koetti opettaa muita lapsia rukouksissaan tuomaan sanottavansa esille yksilöllisesti, eli jotenkin siihen tapaan kuin hän itse mielellään menetteli, mutta nämä eivät kyenneet ymmärtämään hänen ajatustaan, ja niin heistä poikkeuksetta jokainen halusi turvautua muistamiinsa rukouskaavoihin. Juuri tässä yhteydessä, kun Jeesus pyrki kannustamaan jo varttuneempia veljiään ja sisariaan esittämään rukouksensa yksilöllisesti, hänellä oli tapana koettaa ohjata heitä eteenpäin esittämällä lauseparsia, joista nämä saisivat virikkeitä omiin rukouksiinsa, mutta kävikin ennen pitkää niin – ja ilman että hän olisi niin tarkoittanut – että nämä kaikki alkoivat käyttää rukouskaavaa, joka oli enimmältään rakennettu näistä Jeesuksen opettamista mutta vain virikkeiksi tarkoittamista lauseparsista.

126:3.4 (1389.7) Lopulta Jeesus luopui ajatuksesta saada jokainen perheenjäsen muotoilemaan omaehtoisia rukouksia, ja eräänä lokakuun iltana hän istuutui matalan kivipöydän päällä olevan pienen pullean lampun ääreen ja kirjoitti kultakin sivultaan puolisen metriä pitkälle, sileälle seetripuiselle taululle hiilenpalaa käyttäen rukouksen, josta sitten tuli perheen vakiorukous.

126:3.5 (1389.8) Ajatusmaailman sekavuus kiusasi Jeesusta puheena olevana vuotena suuresti. Vastuu perheestä oli varsin tehokkaasti karkottanut kaikki ajatukset ryhtyä välittömästi toteuttamaan jotakin toimintasuunnitelmaa, joka olisi ollut vastaus hänen Jerusalemissa tapaamansa vierailijan antamaan kehotukseen ”ryhtyä toimittamaan hänen Isänsä asioita”. Jeesus päätteli aivan oikein, että hänen piti asettaa kaikkien muiden velvollisuuksien edelle huolenpito maisen isänsä perheestä; että elannon hankkimisesta hänen perheelleen täytyi tulla hänen ensimmäinen velvollisuutensa.

126:3.6 (1390.1) Tämän vuoden kuluessa Jeesus löysi niin kutsutusta Heenokin kirjasta kohdan, jonka vaikutuksesta hän jälkeenpäin otti käyttöön nimityksen ”Ihmisen Poika” kuvaamaan hänen Urantialla suorittamaansa lahjoittautumistehtävää. Hän oli perin pohjin pohtinut ajatusta juutalaisesta Messiaasta ja oli lujasti vakuuttunut siitä, ettei hän tulisi olemaan tuo Messias. Hän halusi auttaa isänsä kansaa, mutta hän ei voinut koskaan kuvitella johtavansa juutalaisten armeijoita Palestiinaa hallitsevan vieraan vallan kukistamiseksi. Hän tiesi, ettei hän milloinkaan istuisi Daavidin valtaistuimella Jerusalemissa. Hän ei myöskään uskonut, että hänen

tehtävänsä olisi yksinomaaisesti juutalaisista huolehtivan hengellisen vapahtajan tai moraalinopettajan tehtävä. Sen vuoksi hänen elämäntehtävänään ei voisi missään mielessä olla heprealaiskirjoituksissa esitettyjen kiihkeiden kaipausten ja niin kutsuttujen Messias-profetioiden täyttäminen, ei ainakaan siten kuin juutalaiset nämä profeettojen esittämät ennustukset käsittivät. Samoin hän oli varma siitä, ettei hän koskaan tulisi esiintymään profeetta Danielin hahmottelemana Ihmisen Poikana.

126:3.7 (1390.2) Mutta kun se aika koittaisi, jolloin hän lähtisi maailmaan maailman opettajaksi, mitä nimitystä hän silloin itsestään käyttäisi? Mikä olisi se väite, jonka hän esittäisi tehtävästään? Millä nimellä häntä kutsuisivat ihmiset, joista tulisi hänen opetuksiinsa uskovia?

126:3.8 (1390.3) Kaikkia näitä ongelmia pohdiskellessaan hän löysi Nasaretin synagogan kirjastosta tutkiskelemiensa apokalyptisten kirjojen joukosta tämän ”Heenokin kirjaksi” kutsutun käsikirjoituksen, ja vaikka hän oli varma siitä, ettei se ollut muinaisen Heenokin kirjoittama, se tuntui hänestä silti varsin kiehtovalta, ja hän luki sen ja luki sen uudelleen monta kertaa. Siinä oli muuan kohta, joka teki häneen erityisen syvän vaikutuksen, kappale, jossa tämä nimitys ”Ihmisen Poika” esiintyi. Tämän niin kutsutun Heenokin kirjan kirjoittaja kertoi enemmänkin tästä Ihmisen Pojasta kuvaillen työtä, jonka tämä tekisi maan päällä, ja selittäen, että tämä Ihmisen Poika oli Isänsä, kaikkien Isän, kanssa kulkenut taivaallisen kirkkauden kartanoissa, ennen kuin hän tuli tähän maailmaan tuomaan pelastusta ihmiskunnalle; ja että tämä oli kääntänyt selkänsä kaikelle tälle loistolle ja kunnialle astuakseen alas

maan päälle julistamaan pelastusta hädässä oleville kuolevaisille. Aina kun Jeesus luki näitä kohtia (hyvin ymmärtäen, että suuri osa näihin opetuksiin sekoittuneesta idän mystiikasta oli virheellistä), hän sydämessään vastasi ja mielessään tiedosti, ettei yksikään heprealaiskirjoitusten Messias-ennustuksista, ei yksikään juutalaisesta vapahtajasta kertovista teorioista ollut yhtä lähellä totuutta kuin tuo kertomus, joka oli kätkeyty tähän vain osittain hyväksytyyn Heenokin kirjaan. Ja siinä paikassa ja sillä hetkellä hän päätti ottaa ensimmäiseksi epiteetikseen ”Ihmisen Poika”. Ja näin hän tekikin, sitten kun hän myöhemmin aloitti julkisen toimintansa. Jeesuksella oli erehtymätön totuuden tunnistamisen kyky, eikä hän koskaan empinyt omaksua totuutta, mistä lähteestä hyvänsä se näyttikin tulevan.

126:3.9 (1390.4) Tähän ajankohtaan mennessä hän oli jo jokseenkin perusteellisesti selvittänyt itselleen monta näkökohtaa, jotka liittyivät hänen pian alkavaan työhönsä maailman hyväksi, mutta hän ei näistä seikoista puhunut mitään äidilleen, joka piti yhä lujasti kiinni ajatuksesta, että Jeesus oli juutalaisten Messias.

126:3.10 (1390.5) Tästä alkoi Jeesuksen nuoruusaikojen suuri hämmennys. Päästyään jo jossakin mielessä selvyYTEEN maan päällä suorittamansa tehtävän luonteesta eli siitä, mitä hänen olisi olla ”toimittamassa Isänsä asioita”, osoittamassa koko ihmiskunnalle Isänsä rakastavaa olemusta, hän alkoi pohdiskella uudelleen niitä pyhien kirjoitusten monia kohtia, joissa puhuttiin kansallisen vapahtajan, juutalaisen opettajan tai kuninkaan, tulemisesta. Mihin tapahtumaan tällaiset profetiat viittasivat? Eikö hän ollutkin

juutalainen, vai oliko sittenkään? Kuuluiko hän Daavidin huoneeseen, vai eikö hän kuulunut? Hänen äitinsä vakuutti, että hän kuului; hänen isänsä ratkaisu oli ollut päinvastainen. Hän itse päätteli, ettei hän siihen kuulunut. Mutta olivatko profeetat siis sekaantuneet siinä, mikä olisi Messiaan luonne ja tehtävä?

126:3.11 (1391.1) Voisiko loppujen lopuksi sittenkin olla mahdollista, että hänen äitinsä oli oikeassa? Aikaisemmin kun oli ilmennyt mielipiteiden eroavuutta, hänen äitinsä oli useimmissa asioissa ollut oikeassa. Jos hän olisi uusi opettaja *eikä* Messias, miten hän siinä tapauksessa tunnistaisi juutalaisen Messiaan, jos sellainen ilmestyisi Jerusalemiin, sillä aikaa kun hän oli suorittamassa tehtäväänsä maan päällä; entä mikä sitten olisi hänen suhteensa tähän juutalaiseen Messiaaseen? Ja millainen suhde hänellä tulisi olla perheeseensä, sitten kun hän olisi aloittanut elämäntehtävänsä? Entä juutalaiseen yhteisöön ja uskontoon, Rooman valtakuntaan, eijuutalaisiin ja heidän uskontoihinsa? Kutakin näistä suurimerkityksisistä asioista tämä nuori galilealainen punnitsi mielessään ja pohti vakavasti, samalla kun jatkoi töitään höyläpenkkinsä ääressä hankkiessaan suurella vaivalla elannon itselleen, äidilleen ja kahdeksalle muulle nälkäiselle suulle.

126:3.12 (1391.2) Ennen vuoden päättymistä Maria pani merkillä perheen rahavarojen hupenemisen. Hän luovutti kyyhkystenmyynnin Jaakobille. Kohta he ostivat toisen lehmän, ja Mirjamin toimiessa apulaisena he ryhtyivät myymään maitoa nasaretilaisnaapureilleen.

126:3.13 (1391.3) Jeesuksen syvälliset mietiskelyjaksot, hänen tavan takaa tekemänsä rukousretket kukkulan laelle ja hänen vähän väliä julkituomansa monet kummalliset ajatukset hätäännyttivät hänen äitiään perin juurin. Toisinaan tämä ajatteli, että nuorimies oli järjiltään, mutta sitten hän useimmin sai pelkonsa asettumaan muistaessaan, että hänen poikansa oli loppujen lopuksi kuitenkin lupauksen lapsi ja jollakin tavoin erilainen kuin muut nuoret.

126:3.14 (1391.4) Mutta Jeesus oppi vähitellen olemaan puhumatta kaikista ajatuksistaan, olemaan esittämättä kaikkia käsityksiään maailmalle, edes omalle äidilleen. Tästä vuodesta alkaen Jeesus alkoi aina vain vähemmän tuoda julki, mitä hänen mielessään liikkui. Hän toisin sanoen puhui vähemmän niistä asioista, joita keskitasoinen ihminen ei pystyisi käsittämään, ja joista puhuminen vain johtaisi siihen, että häntä pidettäisiin omituisena tai tavallisista ihmisistä poikkeavana. Kaiken ulospäin näkyvän osalta hän muuttui tavanomaiseksi ja sovinnaiseksi, jos kohta hän samalla kaipasi jotakuta, joka olisi kyennyt ymmärtämään hänen ongelmiaan. Hän kaipasi luotettavaa ja uskottua ystävää, mutta hänen ongelmansa olivat liian monimutkaisia hänen ihmiskumppaniensa käsittää. Epätavallisen tilanteen ainutlaatuisuus pakotti hänet kantamaan taakkansa yksin.

4. Ensimmäinen saarna synagogassa

126:4.1 (1391.5)

Viidennentoista syntymäpäivänsä myötä Jeesus sai virallisesti mahdollisuuden astua sapattina synagogan puhujapulpettiin. Kun oli ollut puute puhujista, oli Jeesusta monet kerrat aikaisemmin pyydetty lukemaan ääneen pyhiä kirjoituksia, mutta nyt oli koittanut päivä, jolloin hän lain mukaan sai esiintyä jumalanpalveluksen toimittajana. Niinpä hashen ensimmäisenä sapattina Jeesuksen viidennentoista syntymäpäivän jälkeen järjesti hänelle tilaisuuden toimittaa synagogan aamupalvelus. Ja kun kaikki Nasaretin uskonveljet olivat koolla, tämä nuori mies sopivat kirjoitusten kohdat valittuaan nousi seisaalleen ja alkoi lukea:

126:4.2 (1391.6)

”Herran Jumalan henki on minun päälläni, sillä Herra on minut voidellut; hän on lähettänyt minut viemään hyvää sanomaa nöyrille, sitomaan niitä, joiden sydän on särkynyt, julistamaan kahlehdituille vapautusta ja päästämään hengelliset vangit vapauteen; julistamaan Jumalan mielisuosion vuotta ja Jumalamme tuomion päivää; lohduttamaan kaikkia surevaisia, antamaan heille tuhkan sijalle kauneutta, murehtimisen sijalle riemun voiteluöljyä, ylistyslaulun murhemielisyyden sijalle, niin että heidän nimensä on oleva ’vanhurskauden tammet’, ’Herran istutus’, jolla Hänet seppelöitäköön.

126:4.3 (1392.1)

”Etsikää hyvää, älkääkä pahaa, jotta eläisitte, ja jotta Herra, sotajoukkojen Jumala, olisi kanssanne. Vihatkaa pahaa ja rakastakaa hyvää; pitäkää voimassa oikeamielisyys portin kansankokouksissa; niin ehkäpä Herra Jumala on armahtavainen Joosefin jälkipolvia kohtaan.

126:4.4 (1392.2) ”Peseytykää, puhdistautukaa; pankaa pois tekojenne pahuus minun silmäini edestä; lakatkaa pahaa tekemästä ja oppikaa tekemään hyvää; harrastakaa oikeutta, tuokaa sorretuille helpotusta. Puolustakaa isätöntä ja puhukaa lesken puolesta.

126:4.5 (1392.3) ”Mitkä olisivat minun tuomiseni käydessäni Herran eteen ja kumartaessani koko maanpiirin Herraa? Kävisinkö hänen eteensä tuoden polttouhreja, vuodenvanhoja vasikoita? Ovatko Herralle mieleen tuhannet oinaat, kymmenettuhannet lampaat tai öljyvirrat? Annanko esikoiseni rikkomuksestani, ruumiini hedelmän sieluni syntiuhriksi? En, sillä Herra on osoittanut meille, oi ihmiset, mikä hyvää on! Ja vaatiiko Herra teiltä muuta kuin, että olette toimissanne oikeudenmukaiset, rakastatte laupeutta ja vaellatte nöyrästi Jumalanne rinnalla?

126:4.6 (1392.4) ”Keneenkä siis te vertaatte Jumalaa, joka istuu korkealla maanpiirin päällä? Kääntäkää katseenne korkeuksiin ja katsokaa: kuka on kaikki nämä maailmat luonut, kuka ne tuo esille järjestyksessä kuin sotajoukon, numeron mukaan, ja kutsuu niitä kaikkia nimeltä. Hän tämän kaiken tekee, koska valtaisa on hänen mahtinsa ja väkevä on hänen voimansa, eikä mikään häneltä jää tekemättä. Hän antaa voimattomalle voimaa ja uupuneet hän virvoittaa. Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä menetä rohkeuttasi, sillä minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua ja minä autan sinua; totisesti minä olen sinua tukeva vanhurskauteni oikealla kädellä, sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi. Ja minä tartun sinun oikeaan käteesi ja sanon sinulle: Älä pelkää, sillä minä autan sinua.

126:4.7 (1392.5) ”Ja te olette minun todistajani, sanoo Herra, ja minun palvelijani, jonka minä olen valinnut, jotta kaikki tuntisivat minut ja uskoisivat minuun ja ymmärtäisivät, että minä olen Iankaikkinen. Minä, vain minä, olen Herra, eikä ole muuta pelastajaa kuin minä.”

126:4.8 (1392.6) Ja kun hän oli nämä sanat lukenut, hän istuutui paikalleen, ja ihmiset menivät kotiinsa pohdiskellen sanoja, jotka hän oli heille niin lumoavasti esittänyt. Kaupunkilaiset eivät olleet koskaan nähneet häntä niin suurenmoisen juhlallisena; koskaan he eivät olleet kuulleet hänen ääntään niin totta tarkoittavana ja vakavana; koskaan he eivät olleet nähneet häntä niin miehekkäänä ja päättäväisenä, niin arvovaltaa säteilevänä.

126:4.9 (1392.7) Tuona sapatti-iltapäivänä Jeesus nousi Nasaretin kukkulalle yhdessä Jaakobin kanssa. Ja kun he palasivat kotiin, Jeesus kirjoitti hiilellä kreikankieliset kymmenen käskyä kahdelle sileälle laudalle. Myöhemmin Martta väritti ja koristeli nämä taulut, ja ne riippuivat pitkän aikaa seinällä Jaakobin pienen höyläpenkin yläpuolella.

5. Kamppailu rahahuolien kanssa

126:5.1 (1392.8) Jeesus ja hänen perheensä palasivat vähä vähältä aikaisempien vuosien yksinkertaiseen elämäntapaan. Heidän vaatteensa ja jopa heidän ruokansa muuttuivat yksinkertaisemmiksi. Maitoa, voita ja juustoa heillä toki oli yllin kyllin. Vuodenajasta

riippuen he saivat nauttia kulloisistakin puutarhansa antimista, mutta kuukausi kuukauden perään heidän oli pakko harjoittaa entistäkin suurempaa säästäväisyyttä. Heidän aamiaisensa olivat varsin vaatimattomia, sillä he säästivät parhaan ruokansa illalliseksi. Näiden juutalaisten keskuudessa varattomuus ei kuitenkaan merkinnyt yhteiskunnallista alempiarvoisuutta.

126:5.2 (1392.9) Nuorukaisemme oli jo päässyt melko hyvään käsitykseen siitä, miten ihmiset elivät hänen aikanaan. Ja se, miten hyvä ymmärrys hänellä oli kotiaskareista, peltotyöstä ja työskentelystä työpajassa, käy ilmi hänen sittemmin esittämistään opetuksista, joissa varsin monipuolisesti paljastuu hänen läheinen yhteytensä inhimillisen olemassaolon kaikkiin osa-alueisiin.

126:5.3 (1392.10) Nasaretin hashen piti yhä tiukasti kiinni uskomuksestaan, että Jeesuksesta oli määrä tulla suuri opettaja, kukaties maineikkaan Gamalielin seuraaja Jerusalemissa.

126:5.4 (1393.1) Näytti siltä, että kaikki Jeesuksen suunnitelmat elämänuran osalta olivat rauenneet. Tulevaisuus ei näyttänyt valoisalta, jos katsoi vain sitä, miten asiat nyt kehittyivät. Mutta hän ei horjunut, hän ei masentunut. Hän eli elämäänsä, päivän kerrallaan, ja suoritti hyvin senhetkisen tehtävänsä ja hoiti uskollisesti silloiseen elämäntilanteeseensa kuuluneet *välittömät* velvollisuutensa. Jeesuksen elämä on ikuisena lohtuna kaikille pettyneille idealisteille.

126:5.5 (1393.2) Tavallisena päivätyöläisenä toimivan kirvesmiehen palkka oli vähän kerrallaan laskemassa. Tämän vuoden loppupuolella Jeesus pystyi aamuvarhaisesta iltamyöhään

työskentelemällä ansaitsemaan vain suunnilleen kahtakymmentäviittä senttiä vastaavan summan päivässä. Seuraavana vuonna heillä oli vaikeuksia kansalaisveron maksamisessa synagogaverosta ja puolen sekelin temppeliverosta puhumattakaan. Tämän vuoden kuluessa veronkantaja koetti kiskoa Jeesukselta ylimääräisiä veroja uhaten jopa viedä hänen harppunsa.

126:5.6 (1393.3) Pelätessään, että veronkantajat saattaisivat löytää ja takavarikoida kreikankielisen kirjoitusten kopion, Jeesus lahjoitti sen viidentenätoista syntymäpäivänään Nasaretin synagogan kirjastolle Herralle annettuna täysi-ikäisyyslahjana.

126:5.7 (1393.4) Viidennentoista ikävuotensa suurimman järkytyksen Jeesus koki, kun hän meni Sepforiin kuulemaan Herodeksen päätöstä tälle jätetystä vetoomuksesta riita-asiassa, joka koski Joosefin rahasaatavia hänen tapaturmaisen kuolemansa ajankohdalta. Jeesus ja Maria olivat toivoneet saavansa melkoisen summan, kun Sepforiissa toimiva rahastonhoitaja taas oli tarjonnut heille aivan mitätöntä rahamäärää. Joosefin veljet olivat vedonneet asiassa itseensä Herodekseen, ja nyt Jeesus seisoj palatsissa ja kuuli Herodeksen lausuvan päätöksensä, ettei Jeesuksen isällä kuolinhetkellään ollut mitään saatavia. Ja tämän epäoikeudenmukaisen päätöksen johdosta Jeesus ei koskaan enää luottanut Herodes Antipakseen. Ei sen vuoksi ole ihmettelemistä, että hän kerran Herodeksesta puhuessaan sanoi: ”Se kettu.”

126:5.8 (1393.5) Tiivis työskentely höyläpenkin ääressä tänä vuonna ja seuraavina vuosina riisti Jeesukselta mahdollisuuden seurustella karavaanimatkustajien kanssa. Perheen omistama karavaanien

huoltovarasto oli jo joutunut Jeesuksen sedän haltuun, ja Jeesus työskenteli pelkästään työpajassa, joka sijaitsi heidän kotonaan. Siellä hän oli lähellä Mariaa auttamassa tätä perheen huoltamisessa. Näihin aikoihin hän alkoi lähettää Jaakobia kamelien levähdyspaikalle keräämään tietoja maailman tapahtumista. Tällä tavoin hän koetti pysyä tietoisena siitä, mitä ajassa liikkui.

126:5.9 (1393.6) Mieheksi varttuessaan hän koki kaikki ne ristiriitatilanteet ja hämmennykset, jotka aiempien ja myöhempien aikakausien keskimääräiset nuoret ovat joutuneet kokemaan. Ja se ankara kokemus, että hänen oli hankittava perheensä toimeentulo, oli varmana takeena siitä, ettei häneltä liennyt aikaa joutavaan mietiskelyyn eikä mystisten mieltymysten tyydyttämiseen.

126:5.10 (1393.7) Tuona vuonna Jeesus vuokrasi melkoisen maa-alan aivan heidän kotinsa pohjoispuolelta, ja se jaettiin perheen puutarhapalstaksi. Kullakin varttuneemmista lapsista oli oma kasvimaansa, ja nämä ryhtyivät tiukkaan kilpailuun viljelyponnistuksissaan. Heidän vanhin veljensä vietti joka päivä jonkin hetken puutarhassa heidän kanssaan, silloin kun oli vihannesten viljelykausi. Nuorempien sisarustensa kanssa puutarhassa työskennellessään Jeesus elätteli monet kerrat mielessään sellaista toivetta, että he kaikki asuisivat maatilalla jossakin maaseudulla, jossa he saisivat nauttia tällaisen sidonnaisuuksista vapaan elämäntavan tarjoamasta vapaudesta ja esteettömyydestä. Mutta kylmä tosiasia oli, että he eivät olleet varttumassa maaseudulla. Ja Jeesus, joka oli idealistin lisäksi perin juurin käytännöllinen nuorukainen, kävi järjellä ja tarmolla käsiksi

ongelmaansa, sellaisena kuin hän sen näki, ja teki kaiken voitavansa sopeuttaakseen itsensä ja perheensä heidän tilanteensa realiteetteihin ja muokatakseen heidän olosuhteensa sellaisiksi, että ne niin suuressa määrin kuin suinkin mahdollista tyydyttäisivät heidän yksilöllisiä ja yhteisiä mielihalujaan.

126:5.11 (1393.8) Yhteen aikaan Jeesuksella oli aavistuksen verran toivoa siitä, että hän kenties kykenisi kokoamaan sen verran varoja, että ne mahdollistaisivat pienen maatilan oston siinä tapauksessa, että he pystyisivät hankkimaan sen huomattavan summan rahaa, joka oli hänen isänsä saatava Herodeksen palatsissa suoritetusta työstä. Hän oli tosiaankin vakavasti harkinnut tätä suunnitelmaa perheensä siirtämiseksi maaseudulle. Mutta kun Herodes ei suostunut maksamaan heille mitään rahavaroista, jotka olisivat kuuluneet Joosefille, he luopuivat tavoitteestaan päästä maaseutukodin omistajiksi. Tosin on sanottava, että nyt kun heillä sentään oli kolme lehmää, neljä lammasta, kanaparvi, aasi ja koira ja kaiken lisäksi vielä kyyhkysiä, he onnistuivat saamaan melkoisen paljon kokemusta maatilan elämästä. Jopa perheen tenavilla oli suoritettavinaan omat vakinaiset velvollisuutensa siinä tarkkaan laaditussa päiväohjelmassa, joka oli tämän nasaretilaisperheen kotielämälle niin luonteenomainen.

126:5.12 (1394.1) Viidennentoista vuotensa päättymisen myötä Jeesus päätti sen vaarallisen ja vaikean vaiheen inhimillisessä olemassaolossa, sen siirtymävaiheen kohtalaisen huolettomien lapsuusvuosien ja lähestyvistä miehuudesta tietoisuuden välissä, joka tuo mukanaan monia uusia velvollisuuksia ja mahdollisuuksia

hankkia yhä pitemmälle menevää kokemusta jalon luonteenlaadun kehittämisestä. Kausi, jolloin mieli ja ruumis varttuvat, oli päättynyt, ja nyt alkoi tämän nasaretilaisen nuoren miehen varsinainen elämänura.